

51 - Donderdag 6 Juni 2019

Sharon is keihard aan het werk, de kinderen zijn naar school en het is al een paar dagen klote weer. Met andere woorden: ik verveel me!

De hele dag op de bank hangen en een beetje televisie kijken, wordt ook vervelend. Ik had mezelf voorgenomen om stukken te gaan lopen om mijn conditie weer een beetje op peil te krijgen. Door de recente ontwikkeling is de motivatie daarvoor op het moment alleen ver te zoeken.

Ik mag het dan allemaal wel accepteren en gelaten over me heen laten komen, maar het is natuurlijk niet de bedoeling dat het me allemaal niet meer boeit. Het wordt dus nu zaak om van die bank af te komen en toch iets te ondernemen.

Met de honden lopen is nog geen optie. Van de week ben ik samen met Sharon de honden gaan uitlaten en bij het eerste kleine rukje aan de riem, lag ik al haast onderuit. Dit komt natuurlijk ook juist

doordat ik geen flikker uitvoer, dus eerst maar eens zonder de honden de deur uit. Het is echt heel irritant dat ik nu weer moet wachten en geen duidelijkheid heb. Ik heb al heel veel geluk dat Cees er zelf zo bovenop zit, en ons gelijkt belt zodra hij de uitslag binnen heeft, maar elke dag die ik nu moet wachten is er voor mij op dit moment één te veel.

Ik ga in ieder geval van die bank afkomen en een beetje meer bewegen. Volgende week krijg ik de nieuwe sonde in mijn maagwand en verwacht ik ook een telefoontje van Cees. Ik ben zo benieuwd wat de uitslag zal zijn. Het is voor mij heel moeilijk voor te stellen dat het echt helemaal fout is, want ik ga me alleen maar beter voelen. Ik blijf er rekening mee houden, maar denk toch echt dat jullie voorlopig niet van me af zijn. Het zal niet helemaal weg zijn, maar ik ga er van uit dat ik na een behandeling toch nog een jaartje of tig meekan.